

שיר של יום THE SOURCE FOR RECITING THE

It would appear that the basis for reciting the **שיר של יום** is the **משנה** which is recited before **נוסח אשכנז** in **שבת ויום טוב** and on **נוסחאות** every day by many **עלינו**.

משנה מסכת תמיד פרק ז' **משנה ד'**—השיר שהיו הלויים אומרים במקדש. ביום הראשון היו אומרים לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה. בשני היו אומרים גדול ה' ומהולל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים א—להים נצב בעדת א—ל בקרב א—להים ישפוט. ברביעי היו אומרים א—ל נקמות ה' א—ל נקמות הופיע וגו'. בחמישי היו אומרים הרנינו לא—להים עזנו הריעו לא—להי יעקב. בששי היו אומרים ה' מלך גאות לבש וגו'. בשבת היו אומרים מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבא, ליום שכולו שבת מנוחה לחיי העולמים.

That the above **משנה** comes after the following **משנה** may be a further reason to do so:

משנה מסכת תמיד פרק ז' **משנה ג'**—בזמן שכהן גדול רוצה להקטיר היה עולה בכבש והסגן בימינו. הגיע למחצית הכבש, אחז הסגן בימינו והעלהו. הושיט לו הראשון הראש והרגל וסמך עליהם וזרקן הושיט השני לראשון שתי הידים נותנן לכהן גדול וסמך עליהם וזרקן נשטט השני והלך לו וכך היו מושיטין לו שאר כל האיברין והוא סומך עליהן וזרקן ובזמן שהוא רוצה הוא סומך ואחרים זורקין בא לו להקיף את המזבח. מהיכן הוא מתחיל מקרן דרומית מזרחית מזרחית צפונית צפונית מערבית מערבית דרומית נתנו לו יין לנסך הסגן עומד על הקרן והסודרים בידו ושני כהנים עומדים על שלחן החלבים ושתי הצוצרות של כסף בידם תקעו והריעו ותקעו באו ועמדו אצל בן ארזא אחד מימינו ואחד משמאלו שחה לנסך והניף הסגן בסודרין והקיש בן ארזא בצלצל ודברו הלויים בשיר הגיעו לפרק תקעו והשתחוו העם על כל פרק תקיעה ועל כל תקיעה השתחויה. זה הוא סדר התמיד לעבודת בית א—להינו. יהי רצון שיבנה במהרה בימינו אמן.

Because 'זה הוא סדר התמיד לעבודת בית א—להינו' comes after the words: **משנה ד'** found in '**משנה ג'**, one can conclude that **חז"ל** meant that **משנה ד'** should be read at the end of **תפלת שחרית** which replaced the **עבודה** in the **בית המקדש**. In fact, such a requirement was codified:

מסכתות קטנות מסכת סופרים פרק יח'—הלכה ב'—למה אמרו שיאמרו מזמורים בכל חודש וחודש, כר' שמעון בן לקיש דבעא קמיה ר' יוחנן, מהו לומר שיר בלא נסכים? אמר ליה נשמעינה מן הדא, בזה ובזה היו הלויים עומדין על הדוכן ואומרים, וישב עליהם את אונם; אמר ליה ר' שמעון בן לקיש, מזמור ומוסף מי קודם? מהוורה מילתא שמזמור קודם. לפיכך נהגו העם לומר מזמורין בעונתן, דתנינן תמן, שיר שהלויים היו אומרים בבית המקדש, ביום הראשון היו אומרים, ל—י הארץ ומלואה תבל ויושבי בה, בשני היו אומרים, גדול י—י ומהולל מאד בעיר א—להינו הר קדשו, בשלישי היו אומרים, א—להים נצב בעדת א—ל בקרב א—להים ישפוט, ברביעי היו אומרים, א—ל נקמות י—י א—ל נקמות הופיע, בחמישי היו אומרים, הרנינו לא—להים עזינו הריעו לא—להי יעקב, בששי היו

אומרים, י-י מלך גאות לבש לבש י-י עוז התאזר אף תכון תבל בל תמוט, בשבת היו אומרים, מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבא, ליום שכולו שבת ומנוחה לחי העולמים; שכל המזכיר פסוק בעונתו מעלה עליו כאילו בנה מזבח חדש והקריב עליו קרבן.

Can we point to 'יח'–הלכה ב' as the source for reciting the שיר של יום on a daily basis? It cannot be the source because the practice of reciting the full chapter of the שיר של יום is not found before the time of the אר"י while it is generally accepted that מסכת סופרים was composed in ארץ ישראל during the period of the גאונים. Why did the rule found in מסכת סופרים not spur the recital of the the full chapter of the שיר של יום? Because all that מסכת סופרים requires is that a פסוק from the שיר של יום be recited in its proper time, not the whole פרק. That requirement is fulfilled by reciting פרק תמיד פרק מסכת סופרים each day; i.e. it contains one פסוק from the שיר של יום of each day.

If the practice to recite the שיר של יום did not begin in response to מסכת סופרים פרק יח'–הלכה ב', then why was the practice to recite the שיר של יום on a daily basis instituted at the time of the אר"י? The practice began not to commemorate the עבודה in the בית המקדש. The recital of the שיר של יום began as a means of anticipating the oncoming היום יום רביעי בשבת: שיר של יום. That explains the introductory sentence to the שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש. The emphasis is on noting the day of the week, *vis a viz* שבת, not on the שיר של יום as part of the עבודה in the בית המקדש. The institution of this practice by the students of the אר"י is based on a מדרש:

מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי פרק כ'–(ח) זכור ושומר שניהם נאמרו לענין אחד, מה שאי אפשר לפה לדבר ומה שאי אפשר לאוזן לשמוע. כן הוא אומר וידבר אלקים את כל הדברים האלה ואומ' אחת דבר אלקים שתים זו שמעתי (תה' סב יב). שמאי הזקן אומר: זכרה עד שלא תבוא ושמרה משתבוא. אמרו עליו על שמאי הזקן שלא היה זכרון שבת זו מתוך פיו. לקח חפץ טוב, אמר זה לשבת; כלי חדש, אומ' זה לשבת. זכור, ר' יהודה בן בתירה אומר מנין שכשאתה מונה הוי מונה אחד בשבת ושני בשבת שלישי בשבת רביעי בשבת חמישי בשבת וערב שבת? ת"ל זכור'.

This is a good example of the grounds on which the students of the אר"י based their changes to liturgical practice. They generally based their innovations on obscure sources.

1. The אנציקלופדיה תלמודית elaborates:

כרך יב, [זכירת שבת] מור רבד–מזכירת שבת למדו עוד כמה דברים: ... ואמרו עליו על שמאי הזקן שכל ימיו היה אוכל לכבוד שבת, מצא בהמה נאה אומר זו לשבת, מצא אחרת נאה הימנה מניה את השניה ואוכל את הראשונה – נמצא אוכלה לזו כדי שתהא היפה נאכלת בשבת ונמצאת אכילתה של הראשונה לכבוד שבת – אבל הלל מידה אחרת היתה בו, שכל מעשיו לשם שמים – ובזמנו שתזדמן לו נאה לשבת – שנאמר: ברוך ה' יום יום יעמס לנו את צרכינו ועזרתנו. וכן אמרו: בית שמאי אומרים מחד שבתך לשבתך – מאחד בשבת שלך תן לבך לשבת הבאה – ובית הלל אומרים ברוך ה' יום יום. וכתבו ראשונים שאף בית הלל מודים שכדברי בית שמאי יותר נכון לעשות, אלא שהיה הלל בוטה בה' שבודאי יזמין לו לשבת מנה יפה מכל הימים.

TRANSLATION OF SOURCES

'משנה ד' מִשְׁנָה מִסַּכַּת תְּמִיד פֶּרֶק ז' מִשְׁנָה ד' . The following are the Psalms that were chanted in the Temple. On the first day they used to say, the earth is the Lord's and the fullness thereof, the world and they that dwell therein. On the second day they used to say, Great is the Lord and highly to be praised, in the city of our G-d His holy mountain. On the third day they used to say, G-d stands in the congregation of G-d, in the midst of the judges He judges. On the fourth day they used to say, O Lord, You G-d to whom vengeance belongs, You G-d to whom vengeance belongs shine forth. On the fifth day they used to say, sing aloud unto G-d our strength, shout unto the G-d of Jacob. On the sixth day they used to say, the Lord reigns, He is clothed in majesty, the Lord is clothed, He has girded Himself with strength. On Sabbath they used to say, a Psalm, a song for the Sabbath day: a Psalm, a song for the time to come, for the day that will be all Sabbath and rest for everlasting life.

'משנה ג' מִשְׁנָה מִסַּכַּת תְּמִיד פֶּרֶק ז' מִשְׁנָה ג' . When the High Priest desired to burn the offerings, he used to go up the ascent with the deputy high priest at his right hand. When he reached the middle of the ascent, the deputy took hold of his right hand and helped him up. The first of the officiating priests then handed to him the head and the foot of the sacrifice and he laid his hands on them and threw them on the altar fire. The second then handed to the first the two fore legs. And he handed them to the High Priest who laid his hands on them and threw them onto the altar. The second then left. In the same way all the other limbs were handed to him by each officiating priest. He laid hands on them and threw them onto the altar fire. If he preferred, he could lay on hands and let others throw the parts on the fire. When he came to go round the altar to pour the wine libation, from where did he commence? From the south-eastern corner; from there he went to the north-eastern, then to the north-western and then to the south-western. They there handed to him wine for libation. The deputy high priest stood next to the high priest on the horn of the altar with the flags in his hand while two priests stood by the table of the fat with two golden trumpets in their hands. They blew a teki'ah, a teru'ah and a teki'ah, and then went and stood by Ben Arza, one on his right hand and one on his left. When he bent down to make the libation the deputy high priest waved the flags and Ben Arza struck the cymbals and the Levites chanted the Psalm. When they came to a pause a teki'ah was blown, and the public prostrated themselves; at every pause there was a teki'ah and at every teki'ah a prostration. This was the order of the regular daily sacrifice for the service of the house of our G-d. May it be G-d's will that the Beis Hamikdash be built speedily in our days, Amen.

'ה'—הִלְכָה ב' מִסַּכַּת קַמְנוֹת מִסַּכַּת סוֹפְרִים פֶּרֶק יח'—הִלְכָה ב' . Why did our Sages say that a Psalm should be said each month? This is in accordance with the opinion of Rav Shimon Ben Lakish who asked before Rav Yochanon: Is it proper to recite the Psalms, now that the Beis Hamikdash has been destroyed, when the recital of the Psalms does not coincide with the libation of the wine? Rav Yochanon answered: let us find an answer from the following: At the moment each of the two Holy Temples were destroyed the Leviim were reciting the exact same verse from the same Psalm (Chapter 94, 23): And He shall bring upon them their own iniquity, and shall cut them off in their own wickedness; the Lord our G-d shall cut them off. (The Leviim were still reciting the Psalms

even though the daily sacrifices had already stopped on the 17th day of Tammuz). Rav Shimon Ben Lakish then asked: what comes first, reciting the Psalm or bringing the Mussaf sacrifice. It would appear that reciting the Psalm came first. That is why it became customary to recite the Psalms in their appropriate times as we learned: On the first day they used to say, the earth is the Lord's and the fullness thereof, the world and they that dwell therein. On the second day they used to say, Great is the Lord and highly to be praised, in the city of our G-d His holy mountain. On the third day they used to say, G-d stands in the congregation of G-d, in the midst of the judges He judges. On the fourth day they used to say, O Lord, You G-d to whom vengeance belongs, You G-d to whom vengeance belongs shine forth. On the fifth day they used to say, sing aloud unto G-d our strength, shout unto the G-d of Jacob. On the sixth day they used to say, the Lord reigns, He is clothed in majesty, the Lord is clothed, He has girded Himself with strength. On Sabbath they used to say, a Psalm, a song for the Sabbath day: a Psalm, a song for the time to come, for the day that will be all Sabbath and rest for everlasting life. Anyone who recites a verse in its appropriate time is considered as having built a new altar and brought a sacrifice upon it.

(ח) מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי פרק כ- The words “Zachor” and “Shamor” were said simultaneously concerning the same matter (Shabbos); something that a human mouth cannot say and that a human ear cannot hear. That is what is meant by the words: And G-d said all of these things and it is written: G-d has spoken once; twice have I heard this; that power belongs to G-d. Shammai the Elder interpreted the words of “Zachor” and “Shamor” as follows: think of Shabbos continuously until Shabbos arrives and observe Shabbos once it arrives. It was said about Shammai the Elder that thinking about Shabbos never left his consciousness. If he bought something nice, he would say about it: it is for Shabbos. A new dish, he would say about it: it is for Shabbos. Concerning the word: Zachor, Rav Yehudah son of Besaira said: how do you know that when you refer to days of the week, you should refer to them as the first day towards Shabbos, the second day towards Shabbos, the third day towards Shabbos, the fourth day towards Shabbos, the fifth day towards Shabbos and the day before Shabbos? From the word: Zachor found in the Torah.

אנציקלופדיה תלמודית כרך יב, [זכירת שבת] מור רכד - From the obligation to remember Shabbos, several rules were derived . . . They said about Shammai the Elder that during all of his days he would think about what he would be eating on the oncoming Shabbos. If he found a beautiful animal, he would say: let me leave it for Shabbos; if during the same week, he found a better animal, he would keep the second one for Shabbos and eat the first. By always setting aside food to be eaten on Shabbos, he caused whatever food he did eat to be blessed by the honor of Shabbos. On the other hand, Hillel followed a different rule. All of his acts were out of faith in for Heaven. He believed that G-d would prepare for him the best food for Shabbos as it is written: Baruch Hashem each day who daily bears our burden; this means who provides for our needs and for our assistance. That is what they said about Shammai and Hillel. Shammai viewed life as consisting of one Shabbos followed by another; i.e. from the moment Shabbos ended, he begin preparing for the next Shabbos. The House of Hillel had a different view of life. They said: Baruch Hashem each day. The Rishonim wrote that the House of Hillel essentially agreed with the house of Shammai on this point however Hillel believed that G-d would make sure that whatever food he prepared for Shabbos would be better than the food he ate every day.

SUPPLEMENT

Is There An Obligation Of שמחה On ראש השנה?
Does The Answer To That Question Answer The Question:
Why Do We Not Recite סליחות On ראש השנה?

The תורה does not refer to שמחה in describing the holiday of ראש השנה.

פסיקתא דרב כהנא (מנדלבוים) נספחים ב – פרשה אחרת-ושמחת בחגיך (דברים טז: יד). את מוצא שלש שמחות כת' בהג, ואילו ושמחת בחגיך (שם שם /דברים ט"ז), והיית אך שמח (שם שם /דברים ט"ז טו), ושמחתם לפני י-י א-להיכם שבעת ימים (ויקרא כג: מ). אבל בפסח אין את מוצא שכת' בו אפילו שמחה אחת, ולמה, אלא את מוצא שבפסח התבואה נידונית ואין אדם יודע אם עושה היא השנה אם אינה עושה, לפיכך אין כת' שם שמחה. ד"א למה אין כת' שם שמחה, בשביל שמתו בו המצריים. וכן את מוצא כל שבעת ימי החג אנו קורין בהן את ההלל, אבל בפסח אין אנו קורין בהן את ההלל אלא ביום טוב הראשון ולילו. למה? כדאמר שמואל בנפול אויביך אל תשמח (משלי כד: יז). וכן את מוצא שאין כת' בעצרת אלא שמחה אחת, דכת' ועשית חג שבועות לי-י א-להיך ושמחת אתה וביתיך (דברים טז: י – יא). ולמה כת' שם שמחה אחת, מפני שהתבואה נכנסת בפנים. ומאי טעמא אין כת' שם שתי שמחות, שכן את מוצא שאעפ"י שנכנסה התבואה בפנים אבל פירות האילן נידונית, לפיכך אין כתוב שם שמחה שנייה. אבל בראש השנה אין כתוב שם אפי' שמחה אחת. מאי טעמא? שהנפשות נידונות ומבקש אדם נפשו יותר מממונו, אבל בהג לפי שנטלו הנפשות דימוס שלהם ביום הכיפורים, כמו שכת' כי ביום הזה יכפר עליכם (ויקרא טז: ל), ועוד שהתבואה ופירות האילן בפנים, לפיכך כת' שם שלש שמחות, שנא' ושמחת בחגיך (דברים טז: יד), ושמחתם לפני י-י א-להיכם (ויקרא כג: מ), והיית אך שמח (דברים טז: טו).

והשיאנו י-י א-להינו את ברכת מועדיך לחיים, מנהג ארץ ישראל In ראש השנה on שמונה עשרה in לשמחה ולשלום כאשר רצית ואמרת לברכיניו. They held that there was an obligation of שמחה on ראש השנה:

מחזור ויטרי סימן שכב-אין אומ' בראש השנה והשיאנו י-י א-להינו את ברכת מועדיך לחיים לשמחה ולשלום כאשר רצית ואמרת לברכיניו לפי שלא הוזכרו ברכה ושמחה אצל ראש השנה ויום הכיפורים כל עיקר אלא אצל שאר הרגלים במשנה תורה. כביכול אין שמחה לפני המקום באותה שעה מפני העולם התלוי לחובה. וכן במצרים הוא אומ' ולא קרב זה אל זה כל הלילה וביהושפט הוא אומ' ויעבר הרנה במחנה (מלכים א כב) הודו לי-י כי

לעולם חסדו (ד"ה ב כ). אבל כי טוב לא נאמר שם. מלמד שהקדוש ברוך הוא אינו שמח על אבדן מעשה ידיו. וכן הוא אומ' חי אני נאם א-דני ה' אם אחפץ במות הרשע (יחזקאל לג). והואיל ולא הוזכרה בהם שמחה אין הדבר נאה ומתקבל לומר בתפילה. ואף מן הטעם הזה אין אומ' הלל בראש השנה דאמר ר' אבהו: אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא כו': עוד מצאתי: כל האומר והשיאנו בראש השנה ויום הכיפורים אינו אלא טועה². ועליו הכתוב אומ' (קהלת ב) והכסיל בחשך הולך. שאע"פ שהושבה תשובה מארץ ישראל שאומרים אותו אין בכך כלום. שמנהג ארץ ישראל לבדו. ומנהג בכל לבדו. כמו שמצינו תשובה שהרבה דברים בין בני בכל ובין בני ארץ ישראל. וזהו שפירשנו בתלמוד. וליוצא ולבא אין שלום (זכריה ח). א"ר יוחנן זה היוצא מתלמוד לתלמוד מפני שחלוקים במנהגם ובשמועותיהם

2. It is important to note the לשון הברכה as found in סדר רב עמרם גאון:

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) סדר ראש השנה-א-להינו וא-להי אבותינו מלך על כל העולם כולו בכבודך. והנשא על כל הארץ ביקרך. והופע בהדר גאון עוך על כל יושבי תבל ארצך. וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו. ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' א-להי ישראל מלך, ומלכותו בכל משלה. והשיאנו ה' א-להינו את ברכת מועדיך לחיים בשמחה ובשלום כאשר רצית ואמרת לברכנו. קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך. ושבענו מטובך ושמחה לבנו בישועתך. וטהר לבנו לעבדך באמת. והנחילנו ה' א-להינו בשמחה ובששון מועדי קדשך. ודברך אמת וקים לעד. בא"י מלך על כל הארץ, מקדש ישראל ויום הזכרון.

Is it possible that the סדר רב עמרם גאון or that his version was different? The רא"ש provides the following comment on this issue:

רא"ש מסכת ראש השנה פרק ד-רבינו יצחק בר יהודה הנהיג במגנצא לומר והשיאנו בר"ה ויה"כ בשם רבינו אליעזר הגדול וכן רבינו משולם שאל את פי ראש ישיבה שבירושלים והשיבו שאומרים והשיאנו בר"ה ויה"כ. והביאו ראייה מירושלמי דפרק הראואה. אבל גאון רבינו יצחק הלוי ז"ל הנהיג בגרמיי"ש שלא לומר לפי שברכת מועדים לא שייך אלא בשלש רגלים דכתיב ג"פ בשנה יראה וסמך ליה איש כמתנת ידו כברכת ה' וגו'. וכן כתב רבינו שלתיאל דברכת מועדיך זהו קרבן חגיגה דכתיב ביה כברכת ה' א-להיך וזה אינו כ"א שלש פעמים בשנה ומטעם זה אין לומר ואין אנו יכולין לעלות ולהראות לפניך אלא יש לומר אין אנו יכולין לעשות חובותינו לפניך.

The following is the comment of the אבודרהם:

ספר אבודרהם סדר תפלת ראש השנה-והשיאנו ה' א-להינו פירשנוהו למעלה. ורבינו יצחק הלוי הנהיג בגרמישא שלא לאומרו אלא מתחיל מן קדשנו במצותיך ותן חלקנו וכו' ולפי שברכת מועדיך לא שייך אלא בג' רגלים שנאמר (דברים טז, טז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך וסמך ליה איש כמתנת ידו כברכת ה' א-להיך אשר נתן לך. וכן כתב רבי' שאלתיאל דקרבן מועדיך זה קרבן חגיגה שנאמר בו כברכת ה' א-להיך וזה אינו כי אם ג' פעמים בשנה, ומטעם זה אין לומר כמוסף ואין יכולין לעלות ולהשתחוות לפניך אלא ואין אנו יכולין להקריב לפניך קרבן וכן כתוב בסדר רבינו סעדיה. אבל רבינו יצחק ברבי יהודה הלוי הנהיג במגנצא לאומרו בראש השנה וביום הכפורים בשם רבינו אליעזר הגדול. וגם רבינו משולם שאל את פי ראש ישיבה שבירושלים והשיבו שאומרים אותו וכן כתב בה"ג יחיד צריך לומר בתפלה בראש השנה מלך והשיאנו. ובסדר רב עמרם ישנו וכן נהגו ברוב המקומות בספרד לאומרו מפני שראש השנה בכלל מועדי ה' הוא שהרי כתוב בתחלת הענין (ויקרא כג, ד) אלה מועדי ה' ובסוף הענין (שם כג, מד) וידבר משה את מועדי ה' וקאי על כל הענין לפסח ועצרת וראש השנה ויום הכפורים וסכות ושמיני חג העצרת כלם הוקשו להדדי וגם מצאנו בו שמחה שנאמר (במדבר י, י) וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי החדשים. ואמר מר ובראשי החדשים כיצד זה ר"ה. ועוד דאמרין בפרק ג' שאכלו (ברכות מט, א) טעה ולא הזכיר של י"ט בברכת המזון אומר ברוך אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה ולזכרון ואינו מחלק בין פסח ושבעות וסכות לראש השנה שגם הוא שייך בו שמחה.

The אגור distinguishes between ראש השנה and יום כיפור:

ספר האגור הלכות ראש השנה סימן תתקיג-ולומר והשיאנו בר"ה ויה"כ רובם אומרים אותו. ור"י בר יהודה בשם רבו ר"א ז"ל אמרו כל ימיו. ורשב"ם שאל פי אריות שבירושלים והשיבו שאומרים והשיאנו ומביאין ראייה מן הירושלמי דברכות פ' הראואה. והגאון ר"י הלבן בטלו בגרמייזא ומנהג פשוט הוא לאומרו בר"ה אבל לא ביה"כ. שבולי הלקט.

להבין את התפלה

ובפסקי הלכותיהם שהרי לדבריהם אומרי' והשיאנו בראשי חדשים. כדמפורש בתחילת פסיקתא הגדולה. ר' שמעון בר אבא אמ' בשם ר' יוחנן צריך לומר' והשיאנו בראשי חדשים. ואף חותמים בארץ ישראל בהזמנים כדמפורש בהרואה ירושלמי אצל תפילת ראש חדש רב אמ' צריך לומר בה זמן. ושמואל אמ' צריך לומר והשיאנו. לפיכך בארץ ישראל אומ' והשיאנו. וחותמי' בהזמני' בראש השנה. כמו שמפורש במסכת סופרים לפי שהוא ראש חדש. ואנו אין אומרי' בו בראש חדש לפיכך בראש השנה אין לנו לעשות כמותם. שהרי אף לומר בה זמן נסתפק לנו במסכת ערובין. ואע"פ שחל מידי שנה בשנה מפני שלא נקראו רגלים דמדתרגמי' זימנין. ומתוך הדברים למדנו שכל שאינו רגל אינו חשוב לא מועד ולא זמן לקרותן כן בעיקר השם. ואע"פ שכלולין הן בכלל מועדות שבתורה שהרי ממה נפשך מועד בלשון תורה הוא זמן בלשון חכמים. צא ולמד. ממה שאנו מתרגמי' ויששכר באהליך (דברים לג). במהכך למיעבד זימני מועדייא בירושלם. והיו לאותות ולמועדים (בראשית א). ויהיו לאתין ולזמנין. ומ"מ אינן חשובים זמן גמור לקרותם בעיקר השם לא מועד ולא זמן. ואע"פ שפסקנו שאומ' בהן זמן הוא מפני שחלין מזמן לזמן. ואין הלכה בזו כבארץ ישראל: וזהו שהוקשה לו לר' דאיתא במסכת ברכות מקדש ישראל וראשי חדשים. וכן בסנהדרין בהיו בודקין. עוד מצינו שחותמין כך מקדש ישראל וראשי חדשים. ועוד בעירובין מצינו שאינה לגירסת הרואה ירושלמי. שלא אמרו רב ושמואל כן לומר זמן בראש חדש. שהרי אין ראש השנה מוצא מכלל ראש חדש. ומצינו בעירובין רב ושמואל דאמרי תרווייהו אין אומ' זמן לא בראש השנה ולא ביום הכיפורים מכלל שאינן חשובין מועד. ואע"פ שנקרא ראש חדש מועד כדכת' קרא עלי מועד (איכה א). שעיברו את תמוז, ואף מהטעם הזה אינו ראוי לקרותו חג לומר בתפיל' חגים וזמנים לששון ואע"פ שכת' בכסא ליום חגיגנו (תהלים פא). ועוד שמפרש בפסיקתא. ליום. שיש בחדשו רוב חגים. ועוד ראייה שאין חותמין מקדש ישראל והזמנים. אלא באילו הא למדת שאילו בלבד שם מובהק שלהם זמן ומועד. אבל לא הנותרים:

ראש השנה on סליחות According to the following, it would seem appropriate to recite

מנהג מרשלייא תפלת ראש השנה עמוד 221-ואו' ברכה רביעית 'אתה בחרתנו' ואומ' 'זאת לנו י-י א-להינו באהבה את יום הזכרון הזה זכרון תרועה' ויעלה ויבא' ויא-להינו מלוך על כל העולם, וקדשנו במצותיך' עד 'באמת ובאמונה ודברך (את) אמת וקיים לעד בא"י מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזכרון'. כי בראש השנה וביום הכפורים אין אומרים 'מועדים לשמחה וחגים' מפני שאינם ימי שמחה אבל יום תרועה וענוי להתאונן על חטאיו ולבקש מחילה וסליחה וכפרה אבל בימים טובים כתוב 'ושמחת' והיית אך שמח' (דברים טז, יד - טו).

The agrees that there is an obligation of שמחה on ראש השנה but that the חיי אדם

obligation is tempered:

חיי אדם חלק ב-ג (הלכות שבת ומועדים) כלל קלט –סעיף יא–לאחר התפלה, אוכלים ושותים ושמחים, לא שמחה של הוללות, אלא שמחה של מצוה. ואין מתעניין בראש השנה ולא בשבת תשובה. ואמנם לא יאכלו כל שבעם, למען לא יקלו ראשם ותהיה יראת ה' על פניו כל היום, ויזכור תמיד שתלוי בדין הוא וכל העולם. ולכן יש נמנעים מלאכול בראש השנה מאכל שחביב להם מאוד (תקצ"ז). ולאחר האכילה, יקבע עצמו ללמוד. ואם ראשו כבד עליו, יישן מעט אם אי אפשר לו בלא זה. ויש נוהגים לגמור כל תהלים. ומותר לומר גם ההלל, אף על גב דאין אומרים הלל בראש השנה ויום כיפור משום שהלל הוא שמחה ועכשיו תלוי בדין, היינו דוקא כשאומר בדרך שיר. אבל כשאומר דרך תחנון ובקשה, מותר (תקפ"ד):

The following is an opinion that there is an obligation of שמחה on ראש השנה:

שו"ת יחוה דעת³ חלק ב סימן סט–שאלה: האם ראוי להתפלל התפלות של ראש השנה מתוך שמחה וחדוה, כפי שנאמר עבדו את ה' בשמחה. או משום חרדת הדין ראוי להתפלל בבכיה, כי שערי דמעה לא ננעלו?

תשובה: בספר עזרא מסופר, כי בשוב העם מן הגולה, והיה עזרא הסופר קורא לפניו מספר התורה ביום ראש השנה, היו כל העם בוכים על שנכשלו ועברו על מצוות התורה מחוסר ידיעה, ושם נאמר (בנחמיה פרק ח' פסוק ט): ויאמר נחמיה הוא התרשתא ועזרא הכהן הסופר לכל העם, היום קדוש לה' א–להיכם אל תתאבלו ואל תבכו, כי בוכים כל העם כשמעם את דברי התורה, ויאמר להם לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם, וילכו כל העם לאכול ולשתות ולעשות שמחה גדולה כי הבינו בדברים אשר הודיעו להם. ובספר אור זרוע חלק ב' (סימן רנז) כתב, שמכאן למד רבינו חננאל שאסור להתענות בראש השנה, שהרי נאמר בנחמיה בענין ראש השנה, לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו. ושכן כתב רבינו האי גאון. וכן פסק רב יהודאי גאון בתשובה, שאסור להתענות בראש השנה מפני שנקרא חג, שנאמר תקעו בחודש שופר בכסא ליום חגיגו. ושלא כדברי רב נסים גאון שמתיר להתענות בראש השנה. ע"כ. גם הרא"ש במסכת ראש השנה (פרק ד' סימן יד), הביא תשובת רב שר שלום גאון, שאסור להתענות בראש השנה, שהרי שמחה נוהגת בראש השנה, שנאמר וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם, ודרשו חז"ל בסוכה (נה ע"א) ובראשי חדשיכם זה ראש השנה, וכן מצינו בספר עזרא שכאשר היו העם בוכים בשובם מן הגולה, ובשמעם את דברי התורה, ואמר להם עזרא, לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא

3. Rabbi Ovadiya Yosef.

להבין את התפלה

מעוזכם. ובמסכת ביצה (טו:) פירשו חז"ל: ושלחו מנות לאין נכון לו, למי שלא הניח עירובי תבשילין. אבל פשוטו של מקרא, למי שהיה בדעתו מאתמול להתענות בראש השנה, ולא הכין מאכל לחג, ומכאן למדנו שאין להתענות בראש השנה. ע"כ. וכן כתב המרדכי (פרק קמא דראש השנה סימן תשה) בשם רב נחשון גאון. וכן דעת הרמב"ם (בפרק ו' מהלכות יום טוב הלכה יז). וראה עוד בספר פרדס הגדול (סימן קע). ובשאלות ותשובות מן השמים (סימן פו). ובשו"ת הריב"ש (סימן תקיג). ובשו"ת תרומת הדשן (סי' רעה). וכן פסק הטור (או"ח/ סימן תקצז) שאוכלים ושותים ושמחים בראש השנה, ואין מתענים בראש השנה כלל, וכדברי רבינו האי גאון שכתב, שיפה הוא שלא להתענות אפילו ביום טוב שני של ראש השנה, שכך אמרו פרנסי ישראל הראשונים לישראל, לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים וכו'. וכן פסק מרן בשלחן ערוך שם. וראה עוד בזה בשו"ת שאנת אריה (סימן קב). ובשו"ת מחזה אברהם (סימן קכח). ובשו"ת חסד לאברהם תאומים (מהדורא תנינא סימן סב). ובספר תרועת מלך (סימן לה). ובשו"ת שאלת יעקב (סימן קכח). ועוד. ולפי זה יש ללמוד גם כן שאין לבכות בראש השנה, ואדרבה ראוי לומר התפלה בנעימה ובשמחה. וכן נהגו בכל תפוצות ישראל שהשליח צבור מתפלל בראש השנה בניגון ובנעימה מיוחדת לכבוד החג, אלא שהקדיש והקדושה נאמרים בניגון הסליחות והפיוטים של הימים הנוראים, בבחינת אומרם בברכות (ל:): וגילו ברעדה, במקום גילה שם תהיה רעדה.

An interpretation of the שמחה רמב"ם that the רמב"ם holds that there is an obligation of שמחה on ראש השנה:

שו"ת דברי יציב⁴ חלק אורח חיים סימן רכח ד"ה ה) וידוע-ה) וידוע האריכות אי בר"ה איכא חיוב שמחה, עיין בשאג"א סי' ק"א וק"ב. ולענ"ד מהרמב"ם נראה להדיא דאיכא חיוב שמחה, שבפ"ו מיו"ט הי"ז כתב שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים כולם אסורים בהספד ותענית וחייב אדם להיות בהן שמחה וכו' עיי"ש, ומה הכוונה במה דנקט שאר ימים טובים, וע"כ דעל ר"ה ג"כ קאי. ובזה א"ש המשך ההלכה שם ברמב"ם, אע"פ שהשמחה האמורה כאן וכו' יש בכלל אותה שמחה לשמחה הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו, והיינו שלפי שגם ר"ה בכלל ואף דליכא שלמי שמחה, וע"כ שמקיימים מצות שמחה בכל מיני שמחה ודו"ק.

The strongest basis for finding that there is an obligation of שמחה is the following which is quoted above by several sources:

נחמיה פרק ח-א) וַיֵּאָסְפוּ כָּל הָעָם כְּאִישׁ אֶחָד אֶל הָרְחוּב אֲשֶׁר לְפָנָי שֶׁעַר הַמָּיִם וַיֹּאמְרוּ לְעֹזְרָא הַסֹּפֵר לְהִבְיֵא אֶת סֵפֶר תּוֹרַת מֹשֶׁה אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת יִשְׂרָאֵל: (ב) וַיְבִיֵא עֹזְרָא הַכֹּהֵן אֶת

4. R. Yekutiel Yehuda Halberstam, a descendant of R. Chaim of Sanz (author of Divrei Chaim) was born in Galicia in 5764 (1904 CE), and died in Kiryat Sanz in Netanya in 5755 (1995 CE). Before World War II, R. Halberstam served as the Rebbe of Klausenberg in Transylvania.

התורה לפני הקהל מאיש ועד אשה וכל מבין לשמע ביום אחד לחדש השביעי: (ג) ויקרא בו לפני הרהוב אשר לפני שער המים מן האור עד מחצית היום נגד האנשים והנשים והמבנים ואזני כל העם אל ספר התורה: (ד) ויעמד עזרא הספר על מגדל עץ אשר עשו לדבר ויעמד אצלו מתתיה ושמע ועניה ואוריה וחלקיה ומעשיה על ימינו ומשמאלו פדיה ומישאל ומלכיה וחשם וחשבדנה וזכריה משלם: (ה) ויפתח עזרא הספר לעיני כל העם כי מעל כל העם היה וכפתחו עמרו כל העם: (ו) ויברך עזרא את ה' האלהים הגדול ויענו כל העם אמן אמן במעל ידיהם ויקדו וישתחו לה' אפים ארצה: (ז) וישוע ובני ושרביה ימין עקוב שבתי הודיה מעשיה קליטא עזריה יוזבד חנן פלאיה והלויים מבנים את העם לתורה והעם על עמדם: (ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפרש ושום שכל ויבינו במקרא: (ט) ויאמר נחמיה הוא התרשאת ועזרא הכהן הספר והלויים המבנים את העם לכל העם היום קדש הוא לה' אלהיכם אל תתאבלו ואל תכבו כי בוכים כל העם כשמעם את דברי התורה: (י) ויאמר להם לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לא דנינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעזכם: (יא) והלויים מחשים לכל העם לאמר הסו כי היום קדש ואל תעצבו: (יב) וילכו כל העם לאכל ולשתות ולשלח מנות ולעשות שמחה גדולה כי הבינו בדברים אשר הודיעו להם:

TRANSLATION: 1. And all the people gathered as one man in the open place before the Water Gate; and told Ezra the Scribe to bring the book of the Torah of Moses, which the Lord had commanded to Israel. 2. And Ezra the Priest brought the Torah before the congregation both of men and women, and all who could hear with understanding, on the first day of the seventh month. 3. And he read from it in front of the open space before the Water Gate, from early morning until noon, before the men and the women, and those who could understand; and the ears of all the people were attentive to the book of the Torah. 4. And Ezra the Scribe stood upon a platform of wood, which they had made for the purpose; and beside him stood Mattithiah, and Shema, and Anaiiah, and Uriah, and Hilkiah, and Maaseiah, on his right hand; and on his left hand, Pedaiah, and Mishael, and Malchiah, and Hashum, and Hashbadana, Zechariah, and Meshullam. 5. And Ezra opened the book in the sight of all the people; for he was above all the people; and when he opened it, all the people stood up; 6. And Ezra blessed the Lord, the great G-d. And all the people answered, Amen, Amen, lifting up their hands; and they bowed their heads, and worshipped the Lord with their faces to the ground. 7. Also Jeshua, and Bani, and Sherebiah, Jamin, Akkub, Shabbethai, Hodijah, Maaseiah, Kelita, Azariah, Jozabad, Hanan, Pelaiah, and the Levites, helped the people to understand the Torah; while the people stood in their places. 8. So they read in the book in the Torah of G-d clearly, and gave the interpretation, so that they understood the reading. 9. And Nehemiah, who was the Governor, and Ezra the priest the scribe, and the Levites who taught the people, said to all the people, This is holy to the Lord your G-d; do not mourn, nor weep. For all the people wept, when they heard the words of the Torah. 10. Then he said to them, Go your way, eat fat foods, and drink sweet beverages, and send portions to them for whom nothing is prepared; for this day is holy to our Lord; do not grieve, for the joy of the Lord is your strength. 11. So the Levites calmed all the people, saying, Hold your peace, for the day is holy; do not grieve. 12. And all the people went their way to eat, and to drink, and to send portions, and to make great rejoicing, because they had understood the words which had been declared to them.